

1

*Niks te vreten hier
Meg at de laatste gombeer
Van m'n lijkkoets af!*

Ik geloof in het retourneren van dode lichamen. Dat is toch gewoon een kwestie van fatsoen? Als een krijger sneuvelt moet je er alles aan doen om het lijk terug te geven aan de nabestaanden voor het uitvaartritueel. Misschien ben ik ouderwets. Ik bén tenslotte meer dan vierduizend jaar oud. Maar ik vind het ongemanierd om je lijken niet netjes op te ruimen.

Neem bijvoorbeeld Achilles tijdens de Trojaanse Oorlog. Wát een hork. Dagenlang galoppeerde hij met het lijk van de Trojaanse kampioen Hector achter zijn strijdwagen gebonden om de muren van de stad heen. Uiteindelijk kon ik Zeus overhalen om die treiterkop te dwingen Hectors lijk terug te geven aan diens ouders zodat hij een behoorlijke begrafenis kon krijgen. Ik bedoel, *come on*. Een beetje respect voor de mensen die je afslacht.

En dan het lijk van Oliver Cromwell. Ik was geen fan van die man, maar alsjeblieft! Eerst geven de Engelsen hem een eervolle begrafenis. Dan besluiten ze dat ze hem verfoeien, dus graven ze hem op om zijn lijk 'terecht te stellen'. Dan valt zijn hoofd van de staak waar het decennialang op gespietst heeft gezeten en gaat het bijna drie eeuwen lang van de ene naar de andere verzame-

laar als een weerzinwekkend sneeuwboldsouvenir. Uiteindelijk heb ik in 1960 enkele invloedrijke personen in het oor gefluiterd: *Nu is het mooi geweest. Ik ben de god Apollo en ik beveel jullie dat ding te begraven. Gadverdamme!*

Nu het Jason Grace betrof, mijn gevallen vriend en halfbroer, ging ik niets aan het toeval overlaten. Ik zou zijn doodskist persoonlijk naar Kamp Jupiter begeleiden en met groot eerbetoon afscheid van hem nemen.

Het bleek een verstandig besluit. Vanwege de demonen die ons aanvielen en zo.

De zonsondergang had San Francisco Bay omgetoverd tot een ketel gesmolten koper toen ons privévliegtuig op Oakland Airport landde. Ik zeg óns privévliegtuig. De charter was eigenlijk een afscheidscadeautje van onze vriendin Piper McLean en haar vader de filmster. (Iedereen zou op z'n minst één vriend moeten hebben met een filmster als ouder.)

Naast de landingsbaan wachtte ons nog een verrassing die de McLeans moesten hebben verzorgd: een glanzend zwarte lijkwagen.

Terwijl Meg McCaffrey en ik onze benen strekten op het tarmac was het grondpersoneel somber Jasons doodskist aan het uitladen uit het ruim van de Cessna. De gepolitoerde mahoniehouten kist leek op te lichten in de schemering. Het koperen beslag glinsterde rood. Ik vond het verschrikkelijk hoe mooi hij was. De dood mocht niet mooi zijn.

Het grondpersoneel schoof hem de lijkwagen in en legde vervolgens onze bagage op de achterbank. We hadden niet veel bij ons: Megs rugzak en de mijne (met dank aan Marco's Military Madness), mijn pijl-en-boog en ukelele, en een maquette plus een paar schetsboeken die we van Jason hadden geërfd.

Ik zette wat handtekeningen, nam de condoleances van het vluchtpersoneel in ontvangst en schudde vervolgens de hand

van een aardige begrafenisondernemer die me de sleutels van de lijkwagen overhandigde en wegliep.

Ik staarde naar de sleutels, en keek toen naar Meg, die de kop afbeet van een grote zure beer. In het vliegtuig hadden blikken vol met het gummiachtige felgekleurde snoep gelegen. Nu niet meer. Meg had in haar eentje het gomberenecosysteem op de rand van uitsterven gebracht.

‘Moet ik rijden?’ vroeg ik me hardop af. ‘Is dit een huurlijkswagen?’

Meg haalde haar schouders op.

Tijdens de vlucht had ze per se languit op de bank van de Cessna willen liggen, waardoor haar zwarte pagekapsel tegen de zijkant van haar gezicht zat geplakt. Een van de met nepdiamantjes bezette punten van haar vlinderbril stak als de vin van een discohaai tussen de haarslierten uit.

De rest van haar outfit was niet minder sjofel: afgetrapte rode basketbalschoenen, versleten gele legging en de onafscheidelijke knielange groene jurk die ze van Percy Jacksons moeder had gekregen. Met ‘onafscheidelijk’ bedoel ik dat de jurk zo veel gevechten had gezien en zo vaak was gewassen en versteld dat hij er eerder uitzag als een leeggelopen luchtballon dan als een kledingstuk. Rond haar middel zat het pièce de résistance: Megs tuiniergordel met de vele vakken, want kinderen van Demeter gaan nooit de deur uit zonder hun gordel.

‘Ik heb geen rijbewijs,’ zei ze, alsof ik eraan herinnerd hoefde te worden dat mijn leven tegenwoordig werd gerund door een twaalfjarige. ‘Ik ben de bijrijder.’

‘Bijrijder’ leek niet gepast voor een lijkwagen. Desalniettemin huppelde Meg naar de passagierskant en klom de auto in. Ik kroop achter het stuur. Niet veel later hadden we het vliegveld achter ons gelaten en zoefden we over de I-880 naar het noorden in ons gehuurde zwarte rouwmobiel.

Ach, de Bay Area... Ik had er een aantal gelukkige jaren door-

gebracht. Het grote wanstaltige geografische bekken zat tjokvol interessante mensen en plekken. Wat hield ik van de goudgroene heuvels, de in mist gehulde kustlijn, het glanzende kantwerk van bruggen en de waanzinnige zigzag van woonwijken die als metropassagiers tijdens de spits tegen elkaar aan lagen geperst.

In de jaren vijftig speelde ik met Dizzy Gillespie bij Bop City in het Fillmore. Tijdens de *Summer of Love* faciliteerde ik een geïmproviseerde jamsessie in Golden Gate Park met Grateful Dead. (Toffe gozers, maar waren die kwartierlange solo's nou écht nodig?) In de jaren tachtig hing ik in Oakland rond met Stan Burrell – ook wel bekend als MC Hammer – toen die pionierde met pop-rap. Ik zal niet zeggen dat Stans muziek mijn verdienste is, maar ik heb hem wel van advies gediend op modegebied. Die parachutebroek van goudlamé? Mijn idee. Graag gedaan, fashionista's.

De Bay Area bracht voornamelijk goede herinneringen naar boven. Maar terwijl we verder reden, dwaalde mijn blik onwillekeurig naar het noordwesten – naar Marin County en de donkere top van Mount Tamalpais. Wij goden kenden hem als de Othrys, zetel van de Titanen. Ook al waren onze eeuwenoude vijanden verslagen en was hun paleis verwoest, de boosaardige aantrekkingskracht van de plek was nog steeds voelbaar – als een magneet die het ijzer uit mijn nu sterfelijke bloed probeerde te zuigen.

Ik deed mijn best om het gevoel van me af te schudden. We hadden andere problemen aan ons hoofd. Trouwens, we gingen naar Kamp Jupiter – vriendschappelijk terrein aan deze kant van de baai. Ik had Meg als ruggensteun. Ik reed in een lijk-wagen. Wat kon er fout gaan?

De Nimitz Freeway kroop door het vlakke land van de East Bay, langs pakhuizen en havenkwartieren, winkelcentra en vervallen bungalows. Rechts van ons verhief zich het centrum van Oakland, de kleine verzameling hoogbouw uitdagend tegen-

over zijn coolere buur San Francisco aan de overkant van de baai, alsof het wilde zeggen: *Wij zijn Oakland! Wij zijn er ook, hoor!*

Meg leunde achterover in haar stoel, plantte haar rode baskets op het dashboard en zette haar raampje op een kier.

‘Ik vind deze plek leuk,’ liet ze weten.

‘We zijn er ook maar net,’ zei ik. ‘Wat vind je er leuk aan? De verlaten pakhuizen? Dat reclamebord voor Bo’s Chicken ’N’ Waffles?’

‘De natuur.’

‘Telt beton als natuur?’

‘Er zijn ook bomen. Bloeiende planten. Vocht in de lucht. De eucalyptus ruikt lekker. Anders dan...’

Ze hoefde haar zin niet af te maken. Ons verblijf in Zuid-Californië had zich gekenmerkt door verzengende temperaturen, extreme droogte en felle branden – allemaal dankzij de magische Brandende Doolhof in handen van Caligula en zijn door haat bezeten BFF, de tovenares Medea. De Bay Area had die problemen niet. Althans, nóg niet.

We hadden Medea gedood. We hadden de Brandende Doolhof gedooft. We hadden de Sibille van Erythrai bevrijd en gezorgd dat de stervelingen en kwijnende natuurgeesten van Zuid-Californië weer opgelucht konden ademhalen.

Maar Caligula was nog springlevend. Hij en zijn medekeizers van het Triumviraat waren er nog steeds op uit om alle bronnen van voorspelling in hun macht te krijgen, de wereld over te nemen en de toekomst te schrijven naar hun eigen sadistische beeld. Op dit moment zette Caligula’s vloot van luxe onheilsjachten koers naar San Francisco om Kamp Jupiter aan te vallen. Ik moest er niet aan denken wat voor helse destructie de keizer zou laten neerdalen op Oakland en Bo’s Chicken ’N’ Waffles.

Zelfs al zouden we er onverhoopt in slagen het Triumviraat te verslaan, dan nog was het grootste orakel, Delphi, in de greep

van mijn oude aartsvijand Python. Hoe ik hem in mijn huidige vorm van zestienjarige slappeling zou kunnen verslaan... geen idee.

Maar kop op. Afgezien daarvan was alles prima in orde. De eucalyptus rook lekker.

Het verkeer ging langzamer rijden bij het knooppunt met de 1-580. Blijkbaar hielden Californische chauffeurs zich niet aan de gewoonte om lijkwagens vanuit respect voorrang te verlenen. Misschien dachten ze dat minstens een van de passagiers toch al dood was en we dus geen haast hadden.

Meg speelde met het knopje van haar raambediening en liet het glas op en neer gaan. *Rieieie. Rieieie. Rieieie.*

‘Weet je hoe je in Kamp Jupiter komt?’ vroeg ze.

‘Natuurlijk.’

‘Want dat zei je ook over Kamp Halfbloed.’

‘We zijn er gekomen! Uiteindelijk.’

‘Bevroren en halfdood.’

‘Luister, de ingang van het kamp is daar.’ Ik wuifde vaag naar de Oakland Hills. ‘Er is een geheime doorgang in de Caldecott Tunnel of zo.’

‘Of zo?’

‘Oké, ik ben nog nooit naar Kamp Jupiter gereden,’ bekende ik. ‘Meestal daal ik in mijn glorieuze zonnewagen vanuit de hemelen neer. Maar ik weet dat de Caldecott Tunnel de hoofdingang is. Er zal wel een bord staan. Of misschien is er een rijbaan met ALLEEN VOOR HALFGODEN.’

Meg keek me over de rand van haar bril aan. ‘Je bent de domste god aller tijden.’ Ze liet het raampje met een beslissend *Rieieie TSJOK!* dichtgaan – een geluid dat me akelig deed denken aan een guillotinemes.

We draaiden westwaarts Highway 24 op. Naarmate de heuvels dichterbij kwamen loste de verkeersopstopping op. Over de verhoogde rijbanen suisden we langs woonwijken met kronkeli-

ge straten en hoge coniferen, waarvan de witgepleisterde huizen zich vastklampten aan de met gras begroeide ravijnen.

Op een bord stond veelbelovend CALDECOTT TUNNEL, 2 MI. Dat had me gerust moeten stellen. Weldra zouden we de grens van Kamp Jupiter passeren en een zwaarbewaakte, magisch gecamoufleerde vallei binnen rijden waar een compleet Romeins legioen me kon beschermen tegen mijn zorgen, op z'n minst voor even.

Waarom kwamen de haartjes in mijn nek dan overeind als sidderende zeewormen?

Er was iets niet in de haak. Het begon me te dagen dat het gevoel van onbehagen dat me na onze landing had bekropen misschien niet te maken had met de verre dreiging van Caligula of de oude Titanenbasis op Mount Tamalpais, maar met iets veel directers... iets boosaardigs, dat snel dichterbij kwam.

Ik wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. Door de vitrage voor de achterraut zag ik alleen het verkeer. Maar toen ving ik in het glanzende oppervlak van Jasons doodskest de weerspiegeling op van een bewegende donkere schim – alsof een mensgrote gestalte zojuist langs de zijkant van lijkwagen was gevlogen.

'O, Meg?' Ik probeerde kalm te blijven klinken. 'Zie jij iets ongewoons achter ons?'

'Hoe bedoel je, ongewoon?'

DOENK.

De lijkwagen maakte een slingerbeweging alsof we aan een aanhanger met oud ijzer waren gehaakt. Boven mijn hoofd verschenen twee voetvormige indrukken in het beklede dak.

'Er is iets op het dak geland,' concludeerde Meg.

'Dank je wel, Sherlock McCaffrey! Kun je het eraf krijgen?'

'Ik? Hoe dan?'

Dat was een irritant redelijke vraag. Meg kon de ringen aan haar middelvingers veranderen in gemene gouden zwaarden, maar als ze ze in een gesloten ruimte ontbood, zoals deze lijkwa-

gen zou ze a) niet de ruimte hebben om ermee uit te halen, en b) de kans lopen mij en/of haarzelf eraan te rijgen.

KRIEK. KRIEK. De voetafdrukken werden dieper toen het ding zijn gewicht verplaatste als een surfer op een surfplank. Het moest ongelooflijk zwaar zijn, dat het zo wegzonk in het metalen dak.

Er welde een jammerkreet op in mijn keel. Mijn handen op het stuur trilden. Ik wierp een smachtende blik op mijn boog en pijlkoker op de achterbank, maar ik had ze toch niet kunnen gebruiken. Scherpe projectielen afschieten onder het rijden, dat is een no-go, kinderen.

‘Misschien kun je het raampje opendoen,’ zei ik tegen Meg. ‘Naar buiten leunen en zeggen dat-ie weg moet.’

‘Eh, nee.’ (Goden, wat was ze eigenwijs.) ‘Als jij ’s probeerde hem af te schudden?’

Voordat ik kon uitleggen dat dat een reuze slecht idee was als je met tachtig kilometer per uur op een snelweg reed, hoorde ik een geluid alsof er een blikje werd opengetrokken – het knisperende pneumatische gesis van lucht door metaal. Een klauw doorboorde het dak – een groezelig witte nagel zo groot als een boorijzer. Toen nog een. En nog een. En nog een, tot er tien scherpe witte punten uit de bekleding staken – precies het juiste aantal voor twee reusachtige handen.

‘Meg?’ jammerde ik. ‘Kun jij...?’

Ik weet niet hoe ik die zin zou hebben afgemaakt. *Me beschermen? Dat ding doodmaken? Achterin kijken of ik een verschoning bij me heb?*

Ik werd ruw onderbroken doordat het schepsel ons dak open-scheurde alsof we een verjaarscadeautje waren.

Door het rafelige gat werd ik aangestaard door een halfvergaane demonische mensachtige met een zwartblauwe huid die glinsterde als het vel van een huisvlieg. Zijn ogen waren troebele witte bollen en zijn ontblote tanden dropen van het speeksel.

Om zijn middel wapperde een lendendoek van vettige zwarte veren. De stank die van hem af kwam was smeriger dan die van de ergste afvalcontainer – en ik kon het weten, want ik had er een paar vanbinnen gezien.

‘VRETEN!’ brulde hij.

‘Maak hem dood!’ schreeuwde ik tegen Meg.

‘Wijk uit!’ schreeuwde ze terug.

Een van de vele irritante dingen van het opgesloten zitten in mijn miezerige sterfelijke lichaam: ik was Meg McCaffreys die-naar. Ik móést haar directe bevelen opvolgen. En toen ze ‘wijk uit’ schreeuwde, gaf ik dus een harde ruk aan het stuur. De lijkwagen gehoorzaamde feilloos. Hij denderde drie rijbanen met verkeer door, boorde zich door de vangrail heen en stortte neer in het ravijn erachter.